

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

tekst: Waling Lopez
illustraties: Lisoek

POEKIE

Zijn naam was Poekie. Daar kon hij niets aan doen. Toen zijn baas hem aanschafte had die al voor die naam gekozen, ongeacht het geslacht. Hij was toen nog geen vier maanden oud en een knuffelnaam als 'Poekie' paste toen wel. Maar een jaar verder, vierenzestig kilo zwaar, was hij de sterkste van de roedel.

Zoals vaker kwamen de honden bij elkaar tijdens een spontane bijeenkomst van hondenbazen en bazinnen op de Bijlmerweide, op een kruising van wandelpaden of bij een strandje aan de vijver. Het was deze keer dat zijn naam weer ter sprake kwam. "Ha Poekie!" Eddie, een bejaarde teckel met grijze vacht, kwam aanslenteren langs en tussen de lange benen van de groep mensen. "Moet ik je nog steeds zo noemen of heeft je baas plotseling het licht gezien? Een meer passende naam gevonden?"

"Dag Eddie. Nee, ik vrees van niet. Het is eigenlijk niet zo belangrijk." Poekie keek naar zijn baas verderop en vervolgde: "Hij geeft mij lekker eten, vaak echt vlees. Het kan allemaal erger."

"Hmm.. klinkt niet erg ambitieus." Eddie richtte zijn blik naar een groep struiken waar een chihuahua met een verbonden pootje wat wankel zijn behoefte deed. "Dat is Balthazar. Herinner je hem nog? Met de puilloogjes?" Poekie herkende hem. "Het zou mooi zijn als jullie twee van naam wisselden. Het geeft een beter beeld van proportie."

De chihuahua strompelde in de richting van zijn bazin. Alsof hij de toedracht van het gesprek had gevolgd richtte hij een minachtende blik op ze. "Wat is er met hem gebeurd?" vroeg Poekie, "Is hij in een konijnengat gevallen?"

"Nee. Dat net niet. Hij is meer een slachtoffer van misplaatste hoogmoed. Z'n bazin is overtuigd van zijn alfa karakter, de macho con cojones. De sukkel vergeet ondertussen dat ie wat ondermaats is." Eddie keek de chihuahua nog even na. "Enfin, hij moest zonodig een husky gaan beledigen. Dat is wat er gebeurd is."

Poekie overpeinsde de verscheidenheid aan psychoses waaraan veel van zijn broeders en zusters onderhevig waren. Hij kende het begrip psychose niet, natuurlijk, maar hij wist wel dat gedrag en geesteshouding hun leven en, misschien, geluk bepaalden. Ondergeschikt aan je baasje zijn maakte je niet altijd verstandig. Sommigen, zoals Balthazar, wisten echt niet dat ze een suïcidaal leven leidden, ver van de werkelijkheid. Poekie droomde vaak van een zelfstandig leven, van een wijde wereld met gevaren maar ook avontuur. "Zeg Eddie, hoe vaak ben je verder dan deze weide gelopen?"

"Wij gingen wel 's naar het strand. Met de auto. Maar na twee aanrijdingen verloor mijn baas zijn rijbewijs. Slechte ogen."

"Mijn baas heeft geen auto. Soms ga ik mee in de metro. Of de bus. Ik word in ieder geval niet geaaid of toegesproken. Een beetje saai allemaal."

"Wij zijn er als gezelschap, de vriend," bromde Eddie.

Een witte poedel aan een lange, uitrolbare lijn slaagde er in om het duo te benaderen. "Que tal, chicos? Lange tijd niet gezien."

"Dat zal wel aan je bazin liggen," merkte Eddie op. "Ze wil niet dat wij jou ...em.. bezoedelen."

"Ach Eddie. Wees toch niet zo'n optimist." Ze richtte haar blik op Poekie. "Maar jij, wat ben je mooi en ruig geworden. Ik zou graag even met je willen lopen. Heb je zin?"

"Zin? Met jou altijd. Maar..." en hij keek naar de lijn, "ik geloof niet dat dat vandaag zal gebeuren."

"Ik kan natuurlijk altijd dromen," zei ze, toen opeens een blik van spijt en ergernis door haar ogen flitste. De lijn aan haar hals werd plotseling hard aangetrokken. Boze woorden werden naar haar geschreeuwd, Poekie en Eddie werden gesommeerd om op te rotten.

"En zo vergaat het," zei Eddie luchtig terwijl ze van de groep weg drementelden. Verscheidene honden werden aan de lijn gezet, mensen namen afscheid, ze zouden elkaar weer zien, misschien morgen om dezelfde tijd.

Poekie zag in de verte een stevige pitbull die met een lichte draf hun richting op kwam. Zijn baas liep achter hem, te zien aan de opgerolde riem in zijn hand. Hij keek niet op, geconcentreerd als hij was op zijn mobiel. Een greyhound die al een tijdje hard rondjes had gerend op het gras kwam tot stilstand en wachtte de nieuwkomer af. De greyhound - Spirit geheten - was van nature nogal simpel van geest en eenzijdig in de benadering van situaties. Naïef, oordeelde Poekie.

Poekie begon zich zorgen te maken. Hij herkende de vechtlust van de pitbull van een afstand. Hij voelde een drift opkomen alsof de hond brutaal zijn woning betrad. "Rustig, Poekie," maande Eddie, "Spirit laat zich niet zo snel pakken."

De pitbull veinsde op het laatste moment geen belangstelling

voor Spirit te hebben. Hij keek naar de groep mensen en honden. Spirit besnuffelde de voetsporen van de nieuwkomer, benaderde de pitbull van achteren.

En toen gebeurde het.

De pitbull zag zijn kans en sloeg grommend toe, reikend naar de hals van Spirit. Maar die was er niet. Hij was als een schicht twee meter verderop gaan staan en keek zijn aanvaller met toegeknepen ogen aan. De pitbull sprong op Spirit af, maar die was weer net wat sneller opzij bewogen.

Eddie had zich omgedraaid bij het geroep van Spirit's baas en zag met grote verbazing hoe Balthazar met manke sprongetjes het potentiële gevecht benaderde. "Poekie! Wat is die idiotoot aan het doen?"

Poekie schoot weg. Hij probeerde Balthazar voor te zijn maar was te laat. De pitbull had in zijn frustratie het kleine hondje vastgepakt en schudde die als een vod heen en weer over het gras. Balthazar jammerde van de pijn. Poekie beet eerst de pitbull in zijn achterpoot en toen deze Balthazar losliet ging hij voor zijn strot.

Het was een dodelijk gevecht. Beide honden wisten elkaar ernstig toe te takelen maar slaagden er allebei niet in om de overhand te krijgen. Toen ze met veel moeite en met groot gevaar voor de handen en armen door de bazen uit elkaar werden getrokken waren hun vachten doordrenkt met bloed.

Het was een zonnige, maar koude dag. Poekie en Eddie zagen elkaar weer voor het eerst sinds maanden. Poekie zat aan de lijn en leek enigszins afwezig. "Hoe gaat het met die Bal-

thazar?" vroeg hij.

"Oh die? Wel, tegen alle rechtvaardigheid in leeft hij nog steeds. Nog steeds de oude, zou je kunnen zeggen."

Poekie zweeg en keek in de verte.

"Waarom mag je niet loslopen, Poekie?" vroeg Eddie. "Je ziet er nogal somber uit". Hij liep om hem heen en bleef staan bij zijn achterpoten. "Wat hebben ze met je gedaan, Poekie?"

"Bij de dierenkliniek vertelde de arts mijn baas dat het beter zou zijn om mij meteen ook te laten castreren. Op die manier is er minder kans dat ik in de toekomst zal vechten."

"Dan zou die Balthazar het nooit overleefd hebben," merkte Eddie droogjes op.